

§ 3. Kandydata do zabiegu sztucznego uodpornienia oraz osobę uodpornioną należy informować o zaleceniach lekarskich i innych wymaganiach istotnych dla ochrony zdrowia tych osób.

§ 4. 1. Osobie sztucznie uodpornionej zapewnia się wszechstronną opiekę zdrowotną, a w szczególności:

- 1) bezzwłoczną hospitalizację w razie potrzeby leczenia szpitalnego,
- 2) pierwszeństwo do otrzymania świadczeń z zakresu opieki zdrowotnej otwartej,
- 3) pierwszeństwo przy wydawaniu skierowań na leczenie uzdrowiskowe.

2. Osoby sztucznie uodpornione korzystają ze świadczeń zdrowotnych na zasadach przewidzianych dla pracowników. Dokumentem stwierdzającym te uprawnienia jest legitymacja krwiodawcy sztucznie uodpornionego.

§ 5. 1. Zakład przeprowadzający sztuczne uodpornienie obowiązany jest wypłacić osobie poddającej się temu zabiegowi 500 zł po pierwszym wstrzyknięciu krwinek w celu uodpornienia oraz 300 zł po każdym następnym wstrzyknięciu.

2. Osobie uodpornionej przysługuje ekwiwalent w wysokości 6 zł za 1 mililitr krwi oddanej do wytwarzania surowic testowych.

3. Osobie poddającej się zabiegowi sztucznego uodpornienia lub uodpornionej, zamieszkałej poza miejscowością, w której położony jest zakład przeprowadzający zabieg lub pobierający krew, i zgłaszającej się na wezwanie zakładu, przysługuje zwrot kosztów przejazdu na zasadach dotyczących ubezpieczonych przy przejazdach do zakładów społecznych służby zdrowia. Obowiązek zwrotu kosztów przejazdu ciąży na zakładzie, w którym przeprowadzono zabieg lub pobrano krew.

4. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Finansów może podnieść wysokość kwot określonych w ust. 1 i 2.

§ 6. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej ustali szczegółowe wytyczne dla zakładów społecznych służby zdrowia w sprawie pomocy leczniczej dla osób sztucznie uodpornionych, zasad prowadzenia dokumentacji dotyczącej tych osób oraz sposobu przekazywania im informacji, o których mowa w § 3.

§ 7. Wykonanie uchwały powierza się Ministrom Zdrowia i Opieki Społecznej, Komunikacji, Obrony Narodowej, Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych i Finansów.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie po upływie jednego miesiąca od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

64

ZARZĄDZENIE Nr 9 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lutego 1972 r.

w sprawie usprawnienia organizacji pracy kierowników naczelnych, centralnych i terenowych organów administracji oraz kierowników jednostek gospodarczych i instytucji.

W celu stworzenia ministrom, podsekretarzom stanu, przewodniczącym i zastępcom przewodniczących prezydiów wojewódzkich rad narodowych, rektorom szkół wyższych, dyrektorom zjednoczeń (jednostek równorzędnych), dyrektorom instytutów naukowo-badawczych, dyrektorom przedsiębiorstw i kierownikom innych zakładów pracy warunków do usprawnienia kierowania pracami podległych jednostek organizacyjnych i sprawowania skuteczniejszego nadzoru nad przebiegiem wykonania zadań zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. We wtorki, środy i soboty nie mogą być organizowane żadne narady, konferencje i inne zebrania, odbywające od pracy wewnątrz jednostek organizacyjnych ministrów, podsekretarzy stanu, przewodniczących oraz zastępców przewodniczących prezydiów wojewódzkich rad narodowych i rektorów szkół wyższych.

2. W dni określone w ust. 1 ministrowie, podsekretarze stanu, przewodniczący oraz zastępcy przewodniczących prezydiów wojewódzkich rad narodowych i rektorzy szkół wyższych powinni poświęcić się całkowicie pracy wewnątrz kierowanych jednostek organizacyjnych, pracy w terenie z jednostkami podległymi, podporządkowanymi i nadzorowanymi, dokonywać inspekcji i wykonywać funkcje nadzoru.

§ 2. Stałym dniem posiedzeń Rady Ministrów i Prezydium Rządu jest piątek. W związku z tym ministrowie i przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych powinni przebywać w miejscu urzędowania, by w razie potrzeby móc wziąć udział w obradach Rządu.

§ 3. 1. Narady, konferencje i inne zebrania z udziałem osób, o których mowa w § 1, mogą być organizowane tylko w poniedziałki i czwartki.

2. Zorganizowanie narady, konferencji lub innego zebrania o charakterze ogólnokrajowym — międzyresortowym wymaga uprzedniej zgody Prezesa Rady Ministrów.

3. W razie uzasadnionej potrzeby zorganizowania narady, konferencji lub innego zebrania w dniu innym niż poniedziałek bądź czwartek, a więc z naruszeniem przepisów § 1 i § 3 ust. 1, zaproszenie ministra, podsekretarza stanu, przewodniczącego lub zastępcy przewodniczącego prezydium wojewódzkiej rady narodowej, rektora szkoły wyższej może nastąpić tylko po uprzednim uzyskaniu zgody Prezesa Rady Ministrów.

§ 4. 1. We wtorki, środy, piątki i soboty nie mogą być organizowane żadne narady, konferencje i inne zebrania, odbywające od pracy wewnątrz jednostek organizacyjnych dyrektorów zjednoczeń (jednostek równorzędnych), instytutów naukowo-badawczych, przedsiębiorstw i kierowników innych zakładów pracy.

2. W tych dniach dyrektorzy i kierownicy, o których mowa w ust. 1, powinni poświęcić się całkowicie pracy wewnątrz kierowanych jednostek organizacyjnych i pracy w terenie z jednostkami podległymi, dokonywać inspekcji i wykonywać funkcje nadzoru.

§ 5. 1. Narady, konferencje i inne zebrania z udziałem osób, o których mowa w § 4, mogą być organizowane wyłącznie w poniedziałki i czwartki.

2. W razie szczególnie uzasadnionej potrzeby minister może zorganizować w ramach resortu naradę, konferencję lub inne zebranie z udziałem dyrektorów zjednoczeń (jednostek

równorzędnych), dyrektorów instytutów naukowo-badawczych, dyrektorów przedsiębiorstw i kierowników innych zakładów pracy w dniu innym niż poniedziałek i czwartek.

§ 6. Zapraszanie lub wzywanie dyrektorów zjednoczeń (jednostek równorzędnych), dyrektorów instytutów naukowo-badawczych, dyrektorów przedsiębiorstw i kierowników innych zakładów pracy w innym celu niż na narady i konferencje, np. na szkolenie z oderwaniem od pracy, różnego rodzaju uroczystości itd., może nastąpić za uprzednią zgodą właściwego ministra.

§ 7. Przepisy §§ 4, 5 i 6 stosuje się odpowiednio do zastępców dyrektorów zjednoczeń (jednostek równorzędnych), zastępców dyrektorów instytutów naukowo-badawczych, zastępców dyrektorów przedsiębiorstw i zastępców kierowników innych zakładów pracy, z tym że w wypadkach określonych w § 6 wystarcza uprzednie uzyskanie zgody dyrektora właściwego zjednoczenia (jednostki równorzędnej).

§ 8. Przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych ustalą dla terenu województwa analogiczne zasady

usprawnienia pracy przewodniczących i zastępców przewodniczących prezydiów rad narodowych niższych stopni oraz kierowników podległych jednostek gospodarczych, organizacji i instytucji.

§ 9. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o:

- 1) ministrach, należy przez to również rozumieć kierowników urzędów centralnych,
- 2) przewodniczących prezydiów wojewódzkich rad narodowych, należy przez to rozumieć również przewodniczących prezydiów rad narodowych miast wyłączonych z województw

§ 10. Realizacja przepisów niniejszego zarządzenia powinna znaleźć wyraz w odpowiednio sformułowanych i dostosowanych do ustalonych zasad planach pracy właściwych jednostek organizacyjnych.

§ 11. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym stosowanie przepisów niniejszego zarządzenia.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

65

ZARZĄDZENIE Nr 14 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 7 lutego 1972 r.

w sprawie wprowadzenia obowiązku świadczenia usług przewozowych na cele akcji wyborczej w 1972 r.

Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297) oraz § 1 pkt 8 i § 5 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 marca 1964 r. w sprawie obowiązkowego świadczenia usług przewozowych w krajowym transporcie drogowym (Dz. U. z 1964 r. Nr 10, poz. 65 i z 1971 r. Nr 31, poz. 283) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się na okres od dnia 13 do dnia 21 marca 1972 r. na obszarze całego kraju obowiązek świadczenia usług przewozowych samochodami osobowymi na cele związane z wyborami do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

§ 2. Do dysponowania pojazdami samochodowymi, dostarczonymi do świadczenia usług przewozowych, upoważnione są jednostki wyznaczone przez prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 3. Od obowiązku świadczenia usług przewozowych zwolnione są jednostki wymienione w § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 marca 1964 r. w sprawie obowiązkowego świadczenia usług przewozowych w krajowym transporcie drogowym (Dz. U. z 1964 r. Nr 10, poz. 65 i z 1971 r. Nr 31, poz. 283).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

66

ZARZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 26 stycznia 1972 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie szczegółowych zasad przyznawania pomocy materialnej studentom szkół wyższych.

Na podstawie art. 52 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1969 r. Nr 4, poz. 31) oraz § 42 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1969 r. w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 17, poz. 125) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 6 zarządzenia Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego z dnia 28 czerwca 1969 r. w sprawie szczegółowych zasad przyznawania pomocy materialnej studentom szkół wyższych (Monitor Polski Nr 29, poz. 221) ust. 2 otrzymuje brzmienie: